

Sygn. akt IV KK 330/18

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 30 października 2019 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Barbara Skoczowska (przewodniczący)

SSN Piotr Mirek (sprawozdawca)

SSN Marek Pietruszyński

Protokolant Jolanta Grabowska

przy udziale prokuratora Prokuratury Krajowej Andrzeja Pogorzelskiego
w sprawie **M.G.**

skazanego z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na rozprawie

w dniu 30 października 2019 r.,

kasacji, wniesionej przez Ministra Sprawiedliwości - Prokuratora Generalnego - na
niekorzyść

od wyroku Sądu Rejonowego w O.

z dnia 1 marca 2018 r., sygn. akt II K (...),

**uchyla zaskarżony wyrok i sprawę przekazuje Sądowi
Rejonowemu w O. do ponownego rozpoznania.**

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy w O., wyrokiem z dnia 1 marca 2018 r., sygn. akt II K (...),
uznał M.G. za winnego tego, że w okresie od 1 lutego do 31 sierpnia w 2016 r., w
O., działając w krótkich odstępach czasu i w wykonaniu z góry powziętego zamiaru

w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, za pomocą wprowadzenia w błąd Zakładu Ubezpieczeń społecznych Oddział w K. Inspektorat w O., nie powiadamiając tej instytucji o zaprzestaniu uczęszczania do Liceum Ogólnokształcącego dla Dorosłych, doprowadził Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w K. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem, poprzez wypłatę nienależnego świadczenia rentowego w łącznej wysokości 6575,81 zł, co stanowi przestępstwo z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. i za to na podstawie art. 286 § 1 k.k. i art. 33 § 1, 2 i 3 k.k. wierzył mu karę 3 miesięcy pozbawienia wolności, warunkowo zawieszając jej wykonanie na okres próby 2 lat oraz grzywnę w wysokości 150 stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 10 złotych. Obok kary orzeczono także obowiązek naprawienia szkody oraz obowiązek uiszczenia kosztów sądowych na rzecz Skarbu Państwa.

Wyrok powyższy nie został zaskarżony przez strony i uprawomocnił się w pierwszej instancji.

Kasację od tego wyroku wniósł Minister Sprawiedliwości – Prokurator Generalny, zaskarżając wyrok w części dotyczącej orzeczenia na niekorzyść oskarżonego M.G.. Zaskarżonemu wyrokowi zarzucił rażące naruszenia prawa materialnego, a to art. 286 § 1 k.p.k., polegające na orzeczeniu wobec oskarżonego kary poniżej dolnej granicy ustawowego zagrożenia. Mając na względzie powyższe uchybienie skarżący wniósł o uchylenie wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania przez Sąd Rejonowy w O..

Sąd Najwyższy stwierdził, co następuje.

Kasacja zasługuje na uwzględnienie, gdyż podniesiony w niej zarzut jest zasadny. Trafnie podnosi skarżący, że Sąd pierwszej instancji, orzekając w sprawie oskarżanego rażąco naruszył przepis art. 286 § 1 k.k. Niczego w tym zakresie nie zmienia to, że rodzaj przypisanego oskarżonemu zachowania nie wykluczał możliwości zastosowania rozwiązań prawnych pozwalających na wymierzenie kary w takiej wysokości jak ta orzeczona w zaskarżonym wyroku. Lektura akt sprawy wskazuje zresztą, iż Sąd Rejonowy, uprzedzając strony o możliwości zmiany kwalifikacji prawnej poprzez uznanie przestępstwa oskarżonego za wypadek mniejszej wagi z art. 286 § 3 k.k., taką ewentualność rozważał. Treść zaskarżonego wyroku nie pozostawia jednak jakichkolwiek

wątpliwości co do tego, że z tego rozwiązania nie skorzystał. W tej sytuacji oczywistym jest, że wymierzając M.G. karę na podstawie przepisu art. 286 § 1 k.k. dopuścił się jego obrazy. Orzeczona kara 3 miesięcy pozbawienia wolności, nie mieści się w granicach ustawowego zagrożenia przewidzianego w tym przepisie - art. 286 § 1 k.k. umożliwia wymierzenie kary pozbawienia wolności w granicach od 6 miesięcy do 8 lat. Zauważyć trzeba, że wymierzenie kary 3 miesięcy pozbawienia wolności nie było też możliwe przy uwzględnieniu regulacji części ogólnej, to jest art. 37a k.k. Przywołany przepis zezwala jedynie na wymierzenie kary ograniczenia wolności bądź grzywny zamiast pozbawienia wolności, nie dając podstaw do modyfikacji granic jej wymiaru.

Stwierdzone uchybienie miało zatem istotny wpływ na treść zaskarżanego orzeczenia i musiało skutkować jego uchyleciem.

Podkreślić przy tym należy, iż w realiach niniejszej sprawy uwzględnienie kasacji, którą skarżący określił jako wniesioną na niekorzyść oskarżonego, nie musi oznaczać, że wyrok wydany przez Sąd Rejonowy po ponownym rozpoznaniu sprawy będzie mniej korzystny dla oskarżonego niż ten wydany poprzednio. Przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania w celu orzeczenia o karze zgodnie z obowiązującymi w tym zakresie przepisami prawa materialnego otwiera drogę do stosowania także tych instytucji części ogólnej Kodeksu karnego, które poszerzają zakres środków reakcji karnej możliwych do zastosowania w przypadku skazania za przestępstwo oszustwa w typie podstawowym.

Mając powyższe na uwadze, Sąd Najwyższy orzekł jak w wyroku.